

OPINIONS

Nº 80 - Any 2016

La tardor a la nostra vida

Fa dies que l'arrogant estiu ha hagut de cedir el pas a la humil tardor. Comença a refrescar, sento com plou i miro per darrera el balcó. ¡¡Què bé s'està a casa quan fa mal temps!! La satisfacció de sentir-me aixoplugada ha estat la causa que em fes preguntes i reflexions, algunes de las quals, descriu a continuació.

¿Quan arriba la tardor física a la nostra vida? Abans, als 60 anys ja s'era vell; avui, és molt difícil posar una edat doncs, l'esperança de vida va creixent. Uns dels motius poden ser que, les investigacions i els descobriments sobre les malalties greus no s'aturen i, els aparells que es fan servir són més potents i filen més prim per fer una diagnosi encertada.

La tardor biològica, o, el que és el mateix, anar envellint, és una etapa més del cicle vital, arran de la qual, surten arrugues; els cabells cauen i es tornen blancs; el cos, sigil·losament, va fent un canvi; la "fogositat" va minvant i no respon com temps enrere; les digestions es fan feixugues i, els components interns reclamen atenció...

Aquest, és el declivi físic; però, a part del cos, el ser humà està format per una altra cosa a la que acostumem a anomenar "ànima" o "esperit" amb el qual estimem; desitgem; plorem; odiem...

¿En quin moment arriba la seva tardor?

Encara és més difícil posar-hi data, doncs, al tractar-se d'un ésser intangible en el que hi tenen a veure factors com: els gens; l'educació; les creences; l'entorn; l'experiència adquirida i altres... a cada persona arriba en un moment diferent.

Hi ha qui des d'edat primerenca viu sense cap motivació i passa per la vida sense pena ni glòria, ha viscut i segueix vivint en una contínua "tardor".

Altres, han aprofitat la joventut per gaudir-la i passar-ho bé, però, a mida que la cronologia irremediament va avançant, es tanquen en ells mateixos, no volen saber res de noves idees ni experimentar nous sentiments, es tornen radicals, egoistes i, fins i tot, els fa mandra o els aterra, qualsevol canvi que signifiqui una pertorbació en la seva rutina diària.

Res a objectar, cadascú és lliure de viure anticipadament la seva "tardor".

Però altres, que només s'havien dedicat a treballar i estalviar per al dia de demà, en percebre que les forces van minvant i que el demà ja és avui, sense desentendre'ns del bàsic i essencial, decideixen que, ha arribat el moment de descobrir i gaudir de nous camins que sempre havien pensat no eren per ells: la música, la lectura, les tertúlies, jugar a cartes, ballar, fer excursions... i, perquè no, donar-se un "capritxet" de tant en tant (que dona molta alegria), abans no sigui tard. Aquestes persones, en canviar d'actitud, allunyen la seva "tardor".

Unes preguntes que acostumem a fer-nos quan s'arriba a "certa edat" són: ¿actuàriem igual amb l'experiència viscuda si poguéssim tornar enrere? ¿ens penedim del que vam defensar a capa i espasa i amb el temps les conseqüències van ser nefastes? O, per covardia, pel què diran i a contra cor ¿vam apartar el què, o a qui sí valia la pena d'haver lluitat?

Respostes per a tots els gustos: hi ha qui tornaria enrere només per fer desaparèixer uns quants anys però, estan contents o accepten les decisions que van prendre. Altres, ho fan de manera negativa i amb victimisme pensant que, amb l'experiència viscuda, actuarien d'una altra manera i, quan parlen, ho fan amb enuig i amargor. Altres... cadascú té la seva contesta.

Jutjar-nos per un comportament que en el seu moment vàrem creure era el millor, no porta en lloc ni pot ser motiu de penediment. Quasi segur que avui amb les mateixes circumstàncies tornàriem a fer el mateix. Com diu el famós escriptor xec Milan Kundera: *"No hi ha cap possibilitat de comprovar quina de les decisions que hi ha per prendre és la millor, perquè no les podem comparar"*. És com si un actor hagués de representar una obra sense fer cap assaig. Tant pot ser que surti bé i se senti satisfet, com que la posta en escena resulti un fracàs.

Per tant, no permetem que decisions errònies del passat envaeixin el nostre cor amb patiments infructuosos. Potser sí que van ocasionar que molts desitjos quedaren per aconseguir, però, altres, van estar encertades i, juntament amb el nostre treball, esforç i perseverança, han fet que, en l'actualitat, ens sentim ufanosos. Si a més a més, tenim la sort que ens acompanyi una bona o relativa salut que permet gaudir dels atractius que la vida va posant al nostre abast, la "tardor", és el moment per no deixar-los de banda.

¡¡¡Obrim-nos a la vida!!! ¡¡¡Destapem una ampolla de la beguda que més ens agrada i brindem amb els nostres estimats amb les millors copes que guardem a la vitrina; fem servir a diari la vaixela "bona". I... aquella roba interior que vam comprar amb il·lusió esperant lluir-la en un moment determinat, no deixem que s'empolsi en un calaix. Avui és un bon dia per estrenar-la juntament amb el conjunt que guardem per si es presenta una ocasió. Posem-nos el perfum que tant ens satisfà i sortim al carrer amb el nostre millor somriure pensant que, malgrat... "allò"... som afortunats perquè som vius i que, moltes persones voldrien "plorar amb els nostres ulls".

"La tardor" és el moment que no cal aparentar el que no som, ni donar explicacions per demostrar la nostra vàlua quan llengües viperines, escupen verí (quasi sempre de manera sorneguera però, amb dolenteria), per gelosia, enveja, despit o per malmetre la reputació de qui els sembla pot arribar a fer-los ombra.

També és el moment, de no malgastar el tram de camí que queda, suportant als qui amaguen la seva mediocritat fent el fatxenda i donant llisons, de tota mena, encara que no vinguin a tom i ningú demani el seu parer. També és el moment, de no suportar a quins fanfarronegen dels seus triomfs amb altivesa, gairebé de manera humiliant davant qui, per educació, té la paciència d'escoltar i no increpar-los. Per últim, també és el moment de desentendre'ns dels qui rondinen, es queixen i fan de ploramiques a totes hores.

Quan la tardor va demanant pas, hauríem de rodejar-nos de persones que no fugen de responsabilitats i les posen amb pràctica amb humilitat, defensen el seus drets i els dels altres i fan de la veritat, la discreció, l'honradesa i l'alegria, la seva personalitat.

Per la part que ens toca, caldria conrear la senzillesa, l'autenticitat, la tendresa i l'estima, que, plegades, donen molta serenitat i pau. Estar en pau amb un mateix, és bo per la salut, estimula la intel·ligència, i dinamitza el dia a dia.

La vida és un regal que cal acceptar amb les seves vessants de dolor; joia; llums; tenebres; encerts i desencerts; de cops inevitables que a vegades fan molt mal, però que, hauríem de saber destriar o eliminar amb la saviesa i el coratge que hem anat adquirint al llarg dels anys.

Aprofitem el temps abans no arribi "l'hivern" a la nostra ànima, fem els possibles per estar alegres; cantar; escoltar; procurar omplir la soledat dels qui no tenen ningú que els faci cap demostració afectiva, i, visquem sense la por que ocasiona la censura dels altres. Tot això, juntament amb alguna il·lusió, l'esperança que es pot arribar a acomplir i... l'amor, són un al·licient i un despertador intern per posar-nos en marxa cada matí.

No tardem més en fer realitat aquell desig que tant havíem somiat... La diagnosi d'una patologia greu; una operació sobtada o un infart poden presentar-se quan menys ho esperem.

¿De què haurà servit haver-nos negat tot allò que podíem haver dut a terme satisfactòriament, quan quedi poc per "travessar la ratlla"?

En Gregori Marañón deia molt sovint aquesta frase: << *Viure no només és existir, sinó crear; gaudir, patir i no posar-nos a dormir sense tenir res amb què o amb qui somiar.* >>

Epíleg:

Val la pena viure amb la tranquil·litat que dona haver fet bé els deures, ser a prop dels qui estimem i rebre la seva estima, però, no deixem de lluitar per qualsevol cosa, per minsa que sigui, que sembli val la pena.

La lluita és la sal de la vida, si baixem la guàrdia i, si no hi ha res que ens motivi, es torna un camí rutinari, monòton, insípid, feixuc i angoixant, molt difícil de transitar.

No girem el cap i deixem passar de llarg els moments bons que **avui** es presenten. Si anem esperant, potser **demà** haurem fet tard per poder-los gaudir.

"L'ànima"; "l'esperit"; "el cor", tant se val, no tenen edat i no saben d'entrebancs i prejudicis, senzillament hi són.

¡¡Mantinguem-los vius de manera positiva i així podrem allunyar "la tardor" de la nostra **vida!**!!

Maria Mercè Usón